

бѣ съ жълто покривало, другата съ синьо, третата съ шафранено, четвъртата съ зелено, петата съ мораво. Подъ трептящата свѣтлина на боринитѣ, покривалата на женитѣ се вѣеха като опромъни пеперуди и съчетаваха багритѣ си въ пѣстра разноцвѣтна игра...

Една отъ тѣхъ обърна вниманието на царя съ изкуснитѣ си задѣвки. Тя ту откриваше главата си и втръччано го гледаше, ту внезапно се закриваше и извъръщаше лице. Изведнажъ тя попадна подъ една борина и за мигъ свѣтлината озари цѣлото ѝ лице.

Калоянъ трепна. Скочи. Бѣше съвсемъ бледенъ.

Всички го загледаха тревожно. Какво ли се бѣ случило? Какво щѣше да стане? Царьтъ прескочи низката ограда, която отдѣляше арената отъ седалищата и се отпрати къмъ танцуващитѣ. Ужасени, тѣ се хвърлиха въ краката му и дигнаха рѣще къмъ него. Само една, тази съ зеленото покривало, се дръпна на страна, като се мъчеше да закрие лицето си. Калоянъ я улови за китката и дръпна покривалото. Жената закри очи съ рѣжа и избухна въ отчаянъ плачъ.

Царьтъ се наведе, дигна я, погледна съвсемъ отъ близо сбръчканото и намазано съ ярки бои лице, хлътналитѣ очи, дълбокитѣ гънки, които разрѣзваха челото и бузитѣ ѝ, увехналата уста — и като предъ нѣкакво прозно видение отстъпи назадъ и наведе чело. Отчаяние и съжаление го разтърсиха цѣлъ.

Защо, защо я бѣше срещналъ отново? Въ спомена тя щѣше да остане винаги такава, каквато я бѣ видѣлъ за последенъ пжтъ край брѣга на Босфора...

— Иоаница!

Тя бѣ престанала да плаче. Наведе се, прегърна колѣнетѣ, цѣлуна дрехитѣ, рѣцетѣ му.

Безмърна тѣга сви сърдцето на царя. Тѣга, нѣжностъ, умиление... Той отново я изправи, улови я за рѣжката, посочи ѝ да върви предъ него.

Минаваха срѣдъ настрѣхналата, недоумяваща тѣпла. Всички се гледаха очудени, поразени. Какво свързваше могъщия царъ съ старата Ефросина? Отъ кѣде се познаваха?